

Artur Mas: coratge i fermesa

Jordi Turull

Diputat de CiU al Parlament de Catalunya

Hi ha un proverbi xinès que diu "hi ha molts moments per debatre però només n'hi ha un per decidir". Tothom sabia que en un moment o altre, una setmana més cap aquí o una setmana més enllà, aquest moment –el de decidir– arribaria.

De la mateixa manera que tothom sabia –després de setmanes de negociació a Madrid a tots els nivells– els límits que posava el PSOE. Si, el PSOE i en Zapatero posaven els límits. Límits als continguts i límits al calendari, i va arribar aquell moment –que tothom també sabia que arribaria– de "senyors fins aquí podem arribar i fins aquí ho podem fer durar i és l'hora de tancar-ho però bé o per mal". I per mèrits d'uns o demèrits d'altres, o segurament per les dues coses alhora, amb els primers que va voler veure si això tira endavant o no va ser amb Convergència i Unió. No dic això de ser els primers amb petuïància, tot el contrari, ho dic justament perquè ser el primer a entrar a decidir té risc molt més alt. Els altres, des de la sala d'espera, es poden concentrar capciosament més en allò que no has acabat d'aconseguir prou que no pas en allò que has arrencat i has aconseguit.

Va arribar doncs l'hora de la veritat, de passar dels debats a la decisió, de la poesia a la prosa. I és en aquest estatí que cal coratge, molt coratge en un tema com aquest. Per fer grans declaracions, d'aquelles que exciten les bases, cal oratòria, però en cap cas no cal coratge. Però un bon polític, un de bo de veritat: als ulls de la gent, és aquell que assumint tots els riscos té el coratge per decidir.

A l'hora de prendre una decisió pots deixar-te guiar per allò del tot o res. O ens ho donen tot, o ho deixem córrer. Aquesta era una possibilitat certament. S'ho pot permetre Catalunya? Ara, tal com estem, entenem que no. Per què? Doncs segurament si tinguéssim per exemple el tema del finançament del tot resolt, segurament sí; els bascos, posem per cas, ho podrien fer; nosaltres ara no. Moguts per la passió i el sentiment sí que es pot fer, però sabent el que hi ha en joc, no.

Ara bé, si no entres a l'estratègia del tot o res, vol dir que has d'acceptar qualsevol cosa? No, de cap manera. Qualsevol acord final és per avançar, encara que no sigui tot el que vols, però avançar, mai per recular, això és obvi.

L'Artur Mas situat en aquesta tessitura, i caient sobre les seves espatlles una gran responsabilitat –històrica responsabilitat–, l'assumeix i no la defuig. Amb el valor afegit d'estar a l'oposició amb tot el que això comporta i sabent a més –com sabien tots, repetixo sabien tots i ja els estava bé– que pel PSOE sense acord amb CiU el tema no seguiria endavant. Per tant poca bronca sobre el que li venia a sobre a l'Artur Mas.

Després de moltes reunions i de molts estira i arronsa a la Moncloa, pren una decisió i arriba a un acord. ¿En quins paràme-

tres es va moure per arribar a l'acord i tenir el coratge de mullar-se el primer? Doncs amb quatre paràmetres molt clars que diuen molt a favor seu, i que sense això no hi havia acord:

Primer. Que el text acordat, el nou Estatut, fos objectivament i clarament millor que el que tenim. I això és així, amb més i millors competències (immigració, infraestructures etc.). Amb un millor finançament, blindat a l'Estatut per sobre de la LOFCA i revisant a favor de Catalunya els termes de la solidaritat, sense que unilateralment ens el puguin variar. L'Artur Mas arrenca una proposta de finançament millor que la que el tripartit (ERC inclosa) volia aprovar aquí a Catalunya, i això és empíricament demostrable.

Segon. Que no hi hagués cap autogol, és a dir que no reculés-sim en cap aspecte que ara ja tenim. En el tema de la llengua catalana hi podia haver un risc, s'obria de nou el debat, o altres coses com perdre l'exclusivitat d'algunes competències, etc. Doncs bé, en aquests casos no sols no es recula sinó que s'avança.

Tercer. Que no suposés cap hipoteca que no poguéssim assumir. És a dir no posar un fermail, un tancat i barrat, a coses que són bàsiques per al país. Per això té valor que temes com l'agència tributària o l'administració única no queden descartats, sinó que es deixa una porta oberta.

Quart. Que quedés clar que el nostre objectiu, el nostre referent és i serà el text que es va aprovar a Catalunya. És a dir, no acceptar que per arribar a un acord se'ns demanés renunciar a aquell objectiu en els propers anys. És cert i ho assumim que d'un sol salt no ho tindrem tot, però deixem portes obertes. Algunes coses en dos anys, altres en cinc altres potser en més temps, però l'objectiu, la nostra referència és aquella.

Per tant, si objectivament és millor en molts camps, si no reculem en res, no tanquem i barrem definitivament el pas a cap cosa fonamental i a més Catalunya des del seu Parlament ha parlat alt i clar, ho hem de deixar estar tot? Hem de regalar aquest trumfo a aquells que des de la provació i l'excitació anticatalana no busquen altra cosa que el fracàs d'aquest pas? Crec sincera-ment que no.

Sap greu però que alguns, per rebequeria o per enveja, per ressentiment o per estar sempre instal·lats en les declaracions i no en les decisions, han reaccionat a jugar a tirar els plats pel cap, des de la frivolitat, la demagogia i la falsedat (sí, la falsedat!), amb l'objectiu de confondre la gent de bona fe, sabent que és en la crispació política on troben esplendor.

D'aquí que, enmig d'aquest ambient i aquestes dinàmiques en què alguns s'han instal·lat, encara prengui més valor el coratge i la fermesa que ha demostrat l'Artur Mas.

Si objectivament és millor en molts camps, si no reculem en res, no tanquem i barrem definitivament el pas a cap cosa fonamental i a més Catalunya des del seu Parlament ha parlat alt i clar, ho hem de deixar estar tot?